

zacht hondsleer, bij de Hernhutters gemaakt. Zijn pruik was zoo weinig mogelijk orthodox; schoon het openlijke ketterij zou geweest zijn, eene zakpruik te dragen, bezat de zijne echter de voorzijde eener zakpruik en waren de boucles zoo keurig bij elkander opgekruld, dat men het volle gezicht op zijn kostelijken diamanten stropgesp behield. Zijn met amandelbrood gewasschen handen waren zooeven aan witkabretlederen handschoenen onttogen. Zijn jabot was van de beste Brusselsche kant en zijn zakdoek, van fijn batist, bewierookt met de liefelijkste geuren die de parfumeriewinkels konden verstrekken.

Het wachten was op Veldenaar. Men wist dat hij, om politieke redenen, een paar dagen in Amsterdam vertoefd had; dien morgen echter zou hij weder teruggekeerd zijn, doch verscheen maar niet. De gastheer maakte van de gelegenheid gebruik om alle genoodigden, en in het bijzonder Blijleven, wel ernstig te verzoeken gedurende het samenzijn vooral niet over politiek te willen aanvangen, hetgeen men van ganscher harte beloofde, Blijleven in de eerste plaats, overtuigd dat het onderwerp ook zonder zijn initiatief wel ter sprake zou komen. En onmiddellijk werd laatstgenoemde weder in beslag genomen door mevrouw Noordhuijs, die hem de meest gewone zaken met een fluisterende stem mededeelde, alsof ze wonder wat geheimzinnigs te bedisselen hadden. Blijleven vond het vervelend, nu anderen er bij waren; men begon naar hen te kijken en hij antwoordde telkens zoo luid mogelijk, om te kennen te geven dat alles, wat ze zeiden, gehoord mocht worden. Mevrouw Noordhuijs echter verviel telkens weder in haar fluistertoon, hem meetronend naar een hoek der kamer en hem vlak in het gelaat kijkend terwijl ze sprak. Dominee Geurig was intusschen bezig aan de dames bijzonderheden omtrent zijn aanstaanden tocht naar Parijs te vertellen; zijn beurten waren bezorgd en hij meende in de volgende week te vertrekken. Hofland, die ijverig de meisjes oppaste, opperde de meening dat het den man alleen te doen zou wezen om zijn gegalonneerde kleederen nog eens te kunnen dragen, nevens zijn degen en zakpruik. Mientje verbaasde hare vriendin met de mededeeling, dat juffrouw Doorzicht er indertijd knap had uitgezien en wel eens gevraagd was. Het saletnufje kon het evenmin gelooven als Mientje „o foei!” zei ze, „als ze nu nog *du ton* was, dan zou ze passabel zijn, maar thans is ze affreus. Wie zou op zoo'n schepsel hebben kunnen verlieven?” Mientje vroeg of haar vriendin ook kon zeggen waarop juffrouw Doorzicht leek, maar de vriendin wist het ook niet; juffrouw Doorzicht leek op iets of iemand; waarop, kon ze niet zeggen. De bedoelde persoon, bespeurend dat er naar haar gekeken en dan gegiegeld werd, ving aan schichtige blikken naar het groepje der jongelui te werpen, onderwijl zij mevrouw Van Arken onthaalde op een omslachtig betoog, door laatstgenoemde met weinig oplettendheid aangehoord, vervuld als zij was met de vrees dat haar ossenhaas te lang op het vuur zou staan, nu Veldenaar zoo laat kwam.

Daar trad de verwachte binnen, zenuwachtig en gejaagd, met veel drukte der gastvrouw zijne verontschuldigen aanbiedend. Hij was dien morgen tijdig uit Amsterdam vertrokken; daar men den wind mee had, was de schuit